

forvaltning, at man sætter disse principper i højsædet.

Desværre har regeringen valgt det modsatte. Man har simpelt hen gennemgået samtlige bestemmelser, som efter årelange diskussioner og overvejelser er indsat i forvaltningslov, persondatabeskyttelseslov og andre love for at sikre borgerens retssikkerhed, ret til aktindsigt, ret til at vide, hvem der har adgang til ens data, og hvem der har brugt dem.

I stedet for at udvikle mulighederne for at beskytte og udvikle disse rettigheder har regeringen valgt at fjerne disse såkaldte barrierer for den såkaldt effektive forvaltning. Man fjerner oven i købet også kravet om, at borgerne skal give samtykke til en tværgående samkøring af ens helt personlige oplysninger. Datatilsynet har i sit hørings svar gjort opmærksom herpå, herunder at det ikke er i overensstemmelse med persondatabeskyttelsesloven.

Regeringen har i lovforslaget ikke med ét ord argumenteret for, at disse barrierer skal fjernes, ud over at det er nemmere. Ikke mange ord viser, at regeringen har respekten for den enkelte borger. Og det må da endnu en gang siges at sætte systemet før borgeren.

Og så har jeg i den her tale overhovedet ikke været inde på hele det kæmpe store område, der ligger i kvikskranken der har ansvaret. Den ansatte i kvikskranken kommer med en urigtig afgørelse. Hvem har erstatningsansvaret for den her urigtige afgørelse? Den er truffet på vegne af, eller borgeren oplever, at den er truffet på vegne af en statslig myndighed, som har overlagt opgaven til dem i kvikskranken at fortælle lidt om, hvordan reglerne er, og komme med en foreløbig hensigtserklæring om, hvordan man vil løse det. Så er der pludselig landet en afgørelse på bordet, og så opstår et erstatningsansvar. Hvem har det? Er det den kommune, der har kvikskranken? Er det forvaltningsmyndigheden fra staten, der har ansvaret? Hvem har ansvaret der? Det synes jeg lyder meget interessant.

Kl. 20.55

Line Barfod (EL):

Jamen der skal set i forhold til fru Anne Baastrup bemærkninger nok blive masser af arbejde til masser af jurister i de kommende år med det her, det er der ingen tvivl om.

I Enhedslisten mener vi, at der er et stort behov for at se på den kommunale forvaltning, og hvordan den foregår. Især mener vi, at der er behov for på det sociale område at få sagsbehand-

lerne ud af kontorerne og ud der, hvor borgerne er og har problemerne, ud i boligkvartererne, ud i sundhedscentre og andre steder og hjælpe borgerne der, hvor problemerne opstår, og hvor borgerne har en nem adgang til dem. Det må også meget gerne være med anonym rådgivning og andre ting, som vi har erfaringer med nogle steder faktisk kan forebygge en række alvorlige problemer og kan gøre, at man tager problemerne i opløbet, før de bliver for store.

Der er også brug for at se på, hvordan borgeren får hjælp til at komme igennem systemet i stedet for at blive sendt fra det ene kontor i systemet til det andet kontor i systemet, uden at nogen egentlig tager ansvar.

Jeg har ofte oplevet borgere, som har henvendt sig og ansøgt om hjælp til et konkret problem, så får de et afslag, og så sker der ikke mere. Når jeg så ringer op til systemet og siger, at der står en borger med et problem, hvad skal borgeren gøre, så får jeg bare det svar, at nu har borgeren jo fået afslag, og så glemmer de fuldstændig, at der egentlig i lovgivningen ligger en vejledningspligt og et ansvar for at rådgive borgeren om, hvor man kan finde en løsning på problemet, og hvad der er af muligheder.

Der er et stort behov for, at vi ser på, hvordan vi kan få en bedre offentlig sektor, som bedre kan hjælpe borgerne, så de bliver i stand til at komme ud af deres problemer og klare sig selv. Men det er ikke det, vi oplever der er lagt op til her.

Med hensyn til den anden del af hele den offentlige sagsbehandling, som handler om de mange ting, hvor folk ikke står med et stort socialt problem, men skal have hjælp til en ansøgning om at bygge en carport, hjælp til skatten eller alt mulig andet, så er der masser af muligheder i det digitale, som mange har været inde på. Vi kunne forestille os, at man så på at udvide bibliotekerne, så på nogle muligheder andre steder, så på, hvad man kan gøre der. Der er mange muligheder, som vi gerne vil være med til at kigge på.

Desværre har man i stedet bidt sig fast i en fiks idé om én indgang, at der kun skal være ét sted, hvor borgeren henvender sig, de her såkaldte kvikskranke eller borgerservicecentre, og der skal alting foregå. Det er ret uklart for os, hvordan det egentlig skal foregå, hvad det egentlig præcis er for opgaver, der skal ligge i kvikskranke, hvor meget kompetence der skal være, om det er de små problemer eller de